

Autor: Pau Vidal

Obra reescrita: *Diccionari General de la Llengua Catalana*, Pompeu Fabra

Una veu omnipotent assegura que a l'origen fou el verb, la paraula, i tot seguit passa a enumerar-les totes. Explica com funciona el món i les coses, i què volen dir, i posa exemples de cada una. I com que les paraules, que són virtuoses, tenen la capacitat d'ajuntar-se i de canviar de forma i de multiplicar-se, la veu ens il·lumina i ens mostra com es comporten, en llibertat i en captivitat. No se'n deixa cap, i per això sabem que hi ha un mot per a cada cosa. I al final serà la zeta.

Autora: Ester Xargay

Obra reescrita: *L'Odissea*, Homer

Remor d'Homer (en deu haikús destil·lats per Escil·la i Caribdis)

Xops en nau folla, en perdre port deriven, a àmfora en proa. De vi maroma, cossi blavenc de càntics, pèlag de notes. Mà i paramola, timoner orb no fermes, a ple seny toques. Trinquet per l'istme, doblant el cap on era, al cel mitjana. Marors d'alçada, li donaven carrera, aires titànics. Navili ebri, nauzer envinat desvia, l'eslora trempa. Colós ple d'ones, gronxat a la desfeta, heroi d'estofa. Cordes abracen, els tripulants de cera, sords als arpegis. De les sirenes, l'ham sonor vocalitza, xisclets harmònics. Cants d'embossada, urpes englotidores, en carn d'abisme.